

ת"פ 1217/11/16 - מדינת ישראל נגד אלי ברכה

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 1217-11-16 מדינת ישראל נ' ברכה

בפני כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
אלי ברכה

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של גרימת חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין.

בהתאם לאמור בכתב האישום, כשבועיים לאחר פטירתה של אמו של הנאשם, אשר בבעלותה היתה חנות מכולת, נתקל הנאשם במתלונן וצעק לעברו "מה אתה אומר על אמא שלי שלא היתה צלולה?", ומיד לאחר מכן היכה אותו במכת אגרוף בפניו ואף סטר לו. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלונן חבלות חמורות - שברים באזור ארובת העין ושברים בקירות הסינוס.

ניתן בעניינו של הנאשם תסקיר שירות המבחן.

מהתסקיר עולה כי הנאשם, בן 42, נשוי ואב לשלושה. עובד מזה שבע שנים כאיש שיווק בחברה המייבאת סוללות אנרג'יזר. בעל השכלה תיכונית. שרת שירות צבאי חלקי ממנו שוחרר על רקע הצורך לסייע בפרנסת המשפחה. תאר את עצמו כבן שהיה הקשור ביותר לאמו מבין שמונת האחים, לאחר שהאב נפטר בהיותו ילד, וכמי שהשתדל לעזור לה ככל יכולתו. הוא תאר, כי ברקע האירוע עומד מצב נפשי-רגשי סוער בו היה נתון לאחר פטירת אמו, בתום תקופת אשפוז ממושכת, שהנאשם חווה כתקופה של לחץ ומתח. המתלונן היה מוכר לו כלקוח של במכולת של אמו, וביום האירוע העיר המתלונן הערה שנחווה על ידי הנאשם כמשפילה ביחס לאמו, והוא התקשה לשלוט ברגשותיו והגיב תוך אובדן שליטה רגעי. הנאשם ביטא צער על הפגיעה במתלונן, והכרה בכך שהתנהגותו היתה שגויה ופוגענית, אך התקשה לגלות אמפתיה ונטה למזער מחומרת הפגיעה.

הנאשם מסר כי הרשעה תפגע בתעסוקתו לאור כך שעובד כסוכן מכירות ונדרש לקיים קשרים עסקיים עם גופים ולקוחות רבים. הוצג בעניין זה מכתב של מעסיקו, סמנכ"ל החברה אי גיל כרמל סוכנויות והפצה בע"מ, לפיו מאחר שאנשי המכירות הם "כרטיס הביקור" של החברה בפני לקוחותיה, היא אינה מעסיקה אנשים בעלי עבר פלילי.

שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם שמנהל אורח חיים תקין לאורך שנים ומחזיק במערכת ערכים חיובית. ההתרשמות היתה כי האירוע הינו זר וחריג בנוף חייו, על רקע תקופת משבר נפשי שנבעה ממחלת אמו ומותה. הנאשם ביטא נכונות לפצות את המתלונן, ושירות המבחן התרשם כי להליך המשפטי היתה השפעה מרתיעה עליו. הערכת שירות המבחן היא, כי לא צפויה מצד הנאשם הישנות אירועי אלימות, ואם יהיו - חומרתם תהיה נמוכה.

לפיכך המליץ שירות המבחן על סיום התיק בדרך של אי הרשעה ושל"צ בהיקף של 180 שעות, כעונש חינוכי קונקרטי ותרומה לקהילה, בצד פיצוי משמעותי למתלונן.

לעניין ההרשעה, שירות המבחן ציין את ההתלבטות שנבעה מכך שהנאשם התקשה לבטא אמפתיה למתלונן ומצמצם מחומרת האלימות, אך לדידו הכריעו את הכף השיקולים התומכים בביטול ההרשעה, ובעיקר המסוכנות הנמוכה, העבר הנקי, התפקוד הנורמטיבי והחשש מפגיעה תעסוקתית.

בטיעוניה לעונש, המאשימה טענה כי מדובר בפגיעה ברמה גבוהה בערך המוגן של בטחון המתלונן וההגנה על שלמות גופו. כך בפרט, כאשר לתקיפה לא קדמה התגרות מצד המתלונן. היא ציינה, כי המתלונן נזקק לטיפול רפואי. הוצגו מסמכי סיכום ביקורים בבית החולים, מהם עולה כי בעקבות החבלה נותרה אסימטריה קלה בפניו של המתלונן, ללא הפרעה תפקודית, וכי הוא לא היה מעוניין בניתוח לרדוקציה של השבר.

לדעת המאשימה, בנסיבות המקרה מתחם הענישה נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר.

המאשימה סבורה כי המלצת שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם חומרת העבירה ותוצאותיה, וביקשה להותיר את ההרשעה על כנה ולגזור על הנאשם עונש ברף הנמוך של המתחם, לצד מע"ת ופיצוי למתלונן.

ב"כ הנאשם תאר בהרחבה את תולדות חייו של הנאשם והדגיש את תכונותיו התרומיות, במישור המשפחתי והחברתי, כפי שבאו לביטוי במכתבי הוקרה שהוצגו. כך, עולה כי הנאשם זוכה להערכה רבה מעמיתים לעבודה, מלקוחות מולם עובד, והינו משענת איתנה לתמיכה באחותו שהינה אם יחידנית שמצבה הכלכלי קשה, לאחר שיתר האחים חזרו בתשובה ומנהלים אורח חיים חרדי והקשר של הנאשם ואחותו עמם נותק. כן עלו נסיבות רפואיות מצערות של ילדי האחות, שנכוו קשות בתאונה ביתית, ונתמכים ע"י הנאשם כלכלית ורגשית.

כן הדגיש הסניגור את חריגות האירוע בחייו של הנאשם, על רקע המצב הנפשי הסוער בו היה נתון לאחר פטירת אמו, אליה היה קשור קשר חזק וקרוב.

הסניגור טען כי הותרת ההרשעה על כנה תפגע בפרנסתו של הנאשם ותמיט עליו נזק בלתי מידתי.

הנאשם הביע בפני בית המשפט חרטה וצער על התנהגותו האלימה ואמר כי האירוע אינו מייצג אותו וכי הוא פועל נגד

אלימות.

לאחר ששקלתי את העובדות, הראיות וטיעוני הצדדים, אני סבורה כי אין הצדקה בנסיבות תיק זה לביטול ההרשעה. אמנם, קיימות נסיבות רבות לקולא, המצדיקות הטלת עונש ברף הנמוך של מתחם הענישה, ובפרט העובדות שהוכחו, כי מדובר באדם נורמטיבי שאלימות אינה מאפיינת אותו, שנטל אחריות והביע חרטה, ושלא נשקף ממנו סיכון להישנות אלימות. כן קיימים שיקולים לקביעת מתחם נמוך יחסית לסעיף העבירה, וביניהם העובדה כי קדמה לאירוע התבטאות מצד המתלונן שפגעה רגשית בנאשם, בהיותו בתקופת משבר סמוך לאחר פטירת אמו, והעובדה כי הפגיעה נגרמה במכה בודדת ולא מעבר לכך.

יחד עם זאת, לא שוכנעתי כי הנאשם אכן צפוי לאבד את מקום עבודתו בו הוא מועסק לשביעות רצון מעסיקו מזה שבע שנים, באם תעמוד ההרשעה על כנה. אין כל ביסוס הגיוני לפיטורי הנאשם מחברה פרטית המרוצה מהעסקתו כסוכן שיווק סוללות, ואינה מחויבת למסור למאן דהוא מידע על עברם הפלילי של סוכניה, ככל שקיים, ובפרט כאשר יש עם הנאשם הכרות ממושכת וידוע למעסיק כי המקרה נשוא ההרשעה ארע בנסיבות חריגות. מנגד, כתיבת מכתבים דוגמת המכתב שהוצג היא קלה ובלתי מחייבת מבחינת המעסיק, ולא סביר כי מעסיק יוכל במחי עט להשפיע על תוצאותיו של הליך משפטי, ע"י כתיבת מכתב שהנאשם צפוי לפיטורין אם יורשע, ובכך לפגוע בעקרון השוויון בפני החוק, מול נאשמים שמעסיקיהם אינם מוכנים לכך או שלא ביקשו מכתב כזה. הווה אומר, בחינת הסיכון לפגיעה תעסוקתית צריכה להעשות גם במבחן הסבירות האובייקטיבי, ולא רק במבחן סובייקטיבי תלוי מעסיק ותלוי יחסי המעסיק והנאשם.

מבחינת האינטרס הציבורי, מדובר בתקיפה שעוצמתה היתה רבה ואשר כוונה לאזור רגיש ביותר - אזור העינים - וגרמה נזק ודפורמציה לצמיתות בפניו של המתלונן. בהיבט הרחב יותר, אין להקל ראש בהשלכותיה ההרסניות של תופעת האלימות במרחב הציבורי, וביטול הרשעה במקרה כזה משדר מסר של סלחנות כלפי תוקפנות ופגיעה קשה בגופו של אדם, שלא היתה לה הצדקה כלשהי, גם אם חש הנאשם פגוע ונעלב מדברי המתלונן.

בשקלול האינטרס הציבורי בהוקעת עבירות אלימות קשות, מול הסבירות הנמוכה כי ההרשעה תביא לפיטורי הנאשם, אני סבורה כי הכף נוטה לעבר הותרת ההרשעה על כנה.

לפיכך אני מותירה את ההרשעה על כנה.

לעניין מתחם הענישה, אני סבורה כי בנסיבות העובדתיות המתוארות, המתחם מתחיל בענישה של מאסר מותנה ורכיבים נלווים. כאמור, יש בנסיבות המתוארות בתסקיר הצדקה להטלת עונש ברף הנמוך של המתחם, תוך מתן פיצוי הולם למתלונן.

לפיכך, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

שמונה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

פיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.5.18.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ט שבט תשע"ח, 04 פברואר 2018, במעמד הצדדים.